

Arrest

nr. 204 764 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X en hun meerderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2000 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Zij verklaren de Kazachse nationaliteit te bezitten en niet over hun paspoorten te beschikken.

Op 18 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 maart 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 22 maart 2003 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 8 juni 2009 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een verblijf van één jaar naar aanleiding van hun aanvraag.

Op 13 maart 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2009 leggen verzoekende partijen een Russisch paspoort voor en vragen om een naams-, voornaams-, en identiteitswijziging. Het paspoort was afgegeven op 13 juni 2000 te Moskou, voorzien van een Schengenvisum, kort verblijf, afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten te Moskou en geldig van 5 juli 2000 tot 3 augustus 2000.

Op 1 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 mei 2010 wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partijen beëindigd op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij de arresten van 28 september 2010 met de nummers 48 655 en 48 653 worden de beroepen vermeld in punt 1.9. verworpen.

Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 150 306 van 31 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep.

Op 11 februari 2015 dienen de verzoekende partijen wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd voldaan. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de kinderen de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden weerhouden. Tegen deze beslissing dienen verzoekende partijen een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 163 234 van 29 februari 2016 de beslissing vernietigt.

Op 24 augustus 2015 worden verzoekende partijen bevolen om het grondgebied te verlaten. Het annulatieberoep ingediend tegen voormelde bevelen is door de Raad bij arrest nr. 163 234 van 29 februari 2016 onontvankelijk verklaard.

Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor vier jaar ten aanzien van tweede verzoekende partij en van acht jaar ten aanzien van eerste verzoekende partij. Aan de kinderen wordt geen inreisverbod afgeleverd. Tegen deze beslissingen dienen verzoekende partijen een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 163 235 van 29 februari 2016 het beroep verwerpt.

Op 10 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 februari 2015 ten aanzien van tweede verzoekende partij en de kinderen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 maart 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2015 werd ingediend door :

F., N. (R.R. ...)

Geboren op (...)1975

Ook gekend als: V., N. N.

Haar meerderjarige zoon:

F., D. D. (R.R. ...)

Geboren te Ossakarovka op (...)1993

Wettelijke vertegenwoordiger van:

F., N. D. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2002

F., K. D. (R.R. ...)

Geboren op (...) 2010

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich tevens op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2003 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen dienden hiertegen beroep in bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op datum van 19.05.2008. Op 28.05.2003 dienden zij een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9.3. Deze regularisatie werd hen toegestaan op datum van 08.06.2009. Betrokkenen werden op datum van 03.07.2009 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15.06.2010. Bij beslissing d.d. 17.05.2010 wordt hun verblijfsrecht ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkenen doelbewust de Belgische overheid hebben trachten te misleiden. Betrokkenen hebben tijdens de asielpcedure en de regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Echter, op het ogenblik van hun asielaanvraag en regularisatieaanvraag waren betrokkenen in het bezit van hun Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, waardoor duidelijk werd dat België niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van betrokkenen. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente, dit was een voorwaarde tot eventuele verlenging van hun verblijf. Betrokkenen hebben dus doelbewust de Belgische instanties misleid met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht. Betrokkenen hebben gedurende een periode van meer dan negen jaar de bevoegde instanties misleid. Bovendien hebben betrokkene onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan hun verblijf in België uitgebouwd. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.*

Het verblijfsrecht van betrokkenen werd aldus ingetrokken op datum van 17.05.2010. Betrokkenen tekenden beroep aan deze beslissing. Zij roepen dit hangende beroep in als buitengewone omstandigheid. Echter, dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en verhindert bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen.

Betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadvrouw teneinde hun belangen te laten behartigen. Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 6 van het EVRM. Echter, betrokkenen kunnen zich niet beroepen op artikel 6 EVRM daar hun recht op een eerlijke en openbare behandeling van hun zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld, niet in het gedrang komt door de eventuele afwezigheid van betrokkenen. Zij kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman teneinde hun belangen in deze procedure te laten behartigen.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus verblijf. Sinds 17.05.2010, datum waarop het verblijfsrecht van betrokkenen werd ingetrokken, hebben ze zich bovendien bewust genesteld in illegaal verblijf.

Bovendien werd hen op 03.05.2012 en 12.12.2014 (enkel voor dhr. F. D.) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in verblijf bekomen op frauduleuze gronden en sinds 17.05.2010 vindt deze eventuele scholing plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat de kinderen school lopen. Het laatste bewijs van scholing dat zich in het administratief dossier is het schoolattest voor de kinderen N. en (nu meerderjarige) D. voor het schooljaar 2009-2010. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs dat de kinderen momenteel nog steeds schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat de twee jongste kinderen geen school kunnen lopen in een land dat zij niet kennen en waarvan zij de taal niet zouden spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn en dat haar meerderjarige zoon slechts zijn eerste zes levensjaren zou hebben doorgebracht in Kazachstan. De kinderen zouden opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

Echter, we dienen op te merken dat betrokkenen niet aantonen waarom het feit dat men in België geboren en getogen is en dat men zou opgroeien met de Belgische normen en waarden, zou verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend via de gewone procedure. Het feit dat men hier geboren en getogen is en enkel de Belgische normen en waarden kent, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het feit dat haar kinderen hier geboren en getogen zijn een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkenen tonen niet aan dat het feit dat hun kinderen niets anders dan de Belgische cultuur kennen en hier perfect geïntegreerd zouden zijn, hen zou verhinderen zich aan te passen aan een nieuwe omgeving. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat het loutere feit dat men in België geboren is, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf opent.

Wat betreft het feit dat haar kinderen dienen terug te keren naar een land waar zij niets of niemand meer kennen en waar zij nog nooit geweest zouden zijn, dienen we op te merken dat de verplichting om terug te keren geldt voor het hele kerngezin, de gezinseenheid blijft dus behouden. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat het gezin geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst waarmee de banden vernieuwd kunnen worden. Volledigheidshalve merken we op dat de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en in het bijzonder op de artikels 28 en 29. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat ze niet beschikken over een onderkomen en dat ze in een mensonterende situatie terecht zullen komen als ze moeten terugkeren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw F. verbleef immers ruim 25 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om eerst frauduleus en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd

door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat ze niet over een onderkomen beschikken en aldus in een mensonterende situatie terecht zullen komen, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten gepleegd zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen, betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat ze nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). We stellen bovendien vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk is verklaard omdat het aan tweede verzoekende partij verboden is om zich op het grondgebied te bevinden. Aan tweede verzoekende partij werd op 23 september 2015 een inreisverbod voor vier jaar betekend (bijlage 13sexies). Het annulatieberoep ingediend tegen voormeld inreisverbod is door de Raad bij arrest nr. 163 235 van 29 februari 2016 verworpen. Het inreisverbod is aldus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Nu het aan tweede verzoekende partij verboden is om zich op het Belgische grondgebied te bevinden heeft zij geen belang bij het indienen van huidige vordering. Voor wat de vordering betreft, ingediend door of namens de kinderen is de vordering wel ontvankelijk. Echter, gelet op het feit dat verzoekende partijen voorhouden een gezin te vormen (deel uit te maken van het kerngezin) en het de ouders verboden is zich op het Belgische grondgebied te bevinden, tonen de kinderen evenmin aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het inleiden van de vordering. Ter terechtzitting voegt de verwerende partij nog toe dat nu het inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, voormelde beslissing weldegelijk rechtsgevolgen heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof er op gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).

Ook wordt gesteld dat *“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”*. (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 49).

Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt, nu zij het Rijk niet heeft verlaten, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering aangezien haar rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst. Het feit dat het annulatieberoep ingediend tegen het inreisverbod is verworpen door de Raad, doet hieraan geen afbreuk.

De exceptie opgeworpen door de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: "de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"III. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel (non bis in idem).

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 11.02.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich tevens op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009) en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn deze criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf) ' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Betrokkenen dienden hiertegen beroep in bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op datum van 19.05.2008. Op 28.05.2003 dienden zij een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9.3. Deze regularisatie werd hen toegestaan op datum van 08.06.2009. Betrokkenen werden op datum van 03.07.2009 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15.06.2010. Bij de beslissing d.d. 17.05.2010 wordt hun verblijfsrecht ingetrokken. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkenen doelbewust de Belgische overheid hebben trachten te misleiden. Betrokkenen hebben tijdens de asielpcedure en de regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Echter, op het ogenblik van hun asielaanvraag en regularisatieaanvraag waren betrokkenen in het bezit van hun Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, waardoor duidelijk werd dat België niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van betrokkenen. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente, dit was een voorwaarde tot eventuele verlenging van hun verblijf. Betrokkenen hebben gedurende een periode van meer dan negen jaar de bevoegde instanties misleid. Bovendien hebben betrokkenen onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan hun verblijf in België uitgebouwd. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "Fraus Omnia Corruptit".

Het verblijfsrecht van betrokkenen werd aldus ingetrokken op datum van 17.05.2010. Betrokkenen tekenden beroep aan deze beroepen. Zij roepen dit hangende beroep in als buitengewone omstandigheid. Echter, dergelijke procédure heeft geen schorsende werking en verhindert bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen. Betrokkenen kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadvrouw teneinde hun belangen te laten behartigen. Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 6 van het EVRM. Echter, betrokkenen kunnen zich niet beroepen op artikel 6 EVRM daar hun recht op een eerlijke en openbare behandeling van hun zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld, niet in het gedrang komt door de eventuele afwezigheid van betrokkenen. Zij kunnen zich laten vertegenwoordigen door hun raadsman teneinde hun belangen in deze procédure te laten behartigen.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2000 te verblijven. Echter,

betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus verblijf. Sinds J 7.05.2010, datum waarop het verblijfsrecht van betrokkenen werd ingetrokken, hebben ze zich bovendien bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 03.05.2012 en 12.12.2014 (enkel voor dhr. FD) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te tellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in het de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terug keren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in verblijf bekomen op frauduleuze gronden en sinds 17.05.2010 vindt deze eventuele scholing plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat de kinderen school lopen. Het laatste bewijs van scholing dat zich in het administratief dossier is het schoolattest voor de kinderen N en (nu meerderjarige) D voor het schooljaar 2009-2010. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs dat de kinderen momenteel nog steeds schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de twee jongste kinderen geen school kunnen lopen in het land dat zij niet kennen en waarvan zij de taal niet zouden spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden a/s een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn en dat haar meerderjarige zoon slechts zijn eerste zes levensjaren zou hebben doorgebracht in Kazachstan. De kinderen zouden opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

Echter, we dienen op te merken dat betrokkenen niet aantonen waarom het feit dat men in België geboren en getogen is en dat men zou opgroeien met de Belgische normen en waarden, zou verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend via de gewone procedure. Het feit dat men hier geboren en getogen is en enkel de Belgische normen en waarden kent, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend a/s zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het feit dat haar kinderen hier geboren en getogen zijn een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkenen tonen niet aan dat het feit dat hun kinderen niets anders dan de Belgische cultuur kennen

en hier perfect geïntegreerd zouden zijn, hen zou verhinderen zich aan te passen aan een nieuwe omgeving. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat het loutere feit dat men in België geboren is, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf opent.

Wat betreft het feit dat haar kinderen dienen terug te keren naar een land waar zij niets of niemand meer kennen en waar zij nog nooit geweest zouden zijn, dienen we op te merken dat de verplichting om terug te keren geldt voor het hele kerngezin, de gezinseenheid blijft dus behouden. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat het gezin geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst waarmee de banden vernieuwd kunnen worden. Volledigheidshalve merken we op dat de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en in het bijzonder op de artikels 28 en 29. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat ze niet beschikken over een onderkomen en dat ze in een mensonterende situatie terecht zullen komen als ze moeten terugkeren.

Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw F verbleef immers ruim 25 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om eerst frauduleus en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat ze niet overeen onderkomen beschikken en aldus in een mensonterende situatie terecht zullen komen, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten gepleegd zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat ze nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). We stellen bovendien vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Het kerngezin bestaat immers uit moeder en vader en hun meerderjarige en minderjarige kinderen.

Verzoekers dienden op 11.02.2015 een regularisatieaanvraag in, als gezin, hetgeen duidelijk blijkt uit de aanvraag, die het volgende vermeldt:

Voor: FDN, geboren te Osakarovka op (...)1974

En zijn echtgenote: FNN, geboren te Osakarovka op (...)1975

En hun meerderjarige zoon: FD, geboren te Osakarovka op (...)1993

Verzoekers handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:

-FND, geboren te Wetteren op (...)2002

-FKD, geboren te Gent op (...)2010

Dat het voor verzoekers bijgevolg niet duidelijk is waarom de vader, FDN geen beslissing m.b.t. de aanvraag mocht ontvangen.

Hij mag ervan uitgaan dat zijn regularisatieaanvraag nog lopende is.

Dit is echter flagrant onzorgvuldig van verwerende partij! Verzoekers vormen een gezinscel, de gezinskern bestaat uit alle leden van het gezin die bovendien op hetzelfde adres wonen en zij dienden in deze hoedanigheid een regularisatieaanvraag in.

Het feit dat verwerende partij nu een beslissing neemt m.b.t. verzoekster, haar meerderjarige zoon en de minderjarige kinderen apart is flagrant onzorgvuldig.

Men kan zich afvragen of verwerende dossier de aanvraag zelfs maar bekeken zou hebben...

Dat ook motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Bovendien is het totaal onbegrijpelijk waarom de nieuwe motivering van verzoekers, bijna letterlijk dezelfde motivering weergeeft dan de vorige vernietigde beslissing en er geen rekening gehouden wordt met het eerdere arrest van uw Raad en met de motivering ervan.

Dat hier sprake is van een schending van het "Non bis in idem"-beginsel!!

DVZ kan perfect een nieuwe beslissing nemen! Maar het is onmogelijk voor hen om, op basis van dezelfde aanvraag, weer dezelfde beslissing te nemen die eerder reeds vernietigd werd!

De vorige beslissing van verwerende partij werd vernietigd door uw Raad. Zij mogen en kunnen deze motivering niet opnieuw gebruiken!!

Toch heeft men dit gedaan.

Verwerende partij lijkt de ratio legis van de procédure en zelfs de beslissing van uw Raad naast zich neer te leggen door, na de vorige beslissing te hebben moeten intrekken, deze procédure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij hun aanvraag onontvankelijk verklaard, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

- 1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

Verzoekers dienden op 11.02.2015 een regularisatieaanvraag in, onder meer op basis van de instructie van minister Turtelboom en de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Dat uit de toelichting met betrekking tot de toepassing van artikel negen bis, derde lid van de wet van 15 december (van 7 december 2007)

Drie specifieke humanitaire situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van en machtiging tot verblijf aan een vreemdeling

De onredelijke lange duur van een asielprocedure Geen enkel feit dat in strijd is met de openbare orde

Bewijzen van integratie Schoolgaande-schoolplichtige kinderen

Allemaal elementen waar het gezin aan beantwoordt.

Dus op grond van hiervan verkregen zij ook verblijfsdocumenten.

Verblijfsdocumenten die nadien werden ingetrokken omwille van het voorleggen van hun paspoorten.

Uit deze paspoorten zou blijken dat zij verkeerde informatie hadden doorgegeven aan DVZ,

Niets is minder waar, uit hun paspoorten en alle andere stukken bleek zeer duidelijk dat wat zij aanvankelijk op het Commissariaat Generaal hadden verteld hiermee overeenkomt. Zij zijn gevlucht uit Kazachstan en hebben een korte periode in Rusland verbleven (zie asielprocedure) Deze wordt in bijlage gevoegd.

Dat er nooit enige fraude of leugenachtige verklaring is afgelegd tijdens hun procédures. Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"²

Zelfs als de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef verwerende partij artikel negen bis toepassen conform de toelichting van 7 december 2006 (zie bijlage) en op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen en dit tot op de dag van vandaag.

Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden. Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

Bijgevolg mogen verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat deze toelichting tot op heden nog steeds van toepassing zijn en dient verwerende partij hier rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag!

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoekers!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56 146; R.v.St. nr. 55 204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseerd dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hun leven zou er in gevaar zijn.

Bovendien hebben verzoekers hun leven opgebouwd in België, zij verblijven al langer dan een decennium, voornamelijk legaal, in België. Het is bijgevolg onmogelijk voor verzoekers om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd aangezien verwerende partij weigert dit te doen!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verwerende partij maakt zelf melding van het feit dat verzoekers gedurende lange periode in het bezit zijn geweest van legaal verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat men hier afdoende rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpcedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielpcedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

3. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2003 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen dienden hiertegen beroep in bij de Raad van State, dit beroep werd verworpen op datum van 19.05.2008. Op 28.05.2003 dienden zij een aanvraag tot regularisatie in op basis van art 9.3. Deze regularisatie werd hen toegestaan op datum van 08.06.2009. Betrokkenen werden op datum van 03.07.2009 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 15.06.2010. Bij beslissing dd. 17.05.2010 wordt hun verblijfsrecht ingetrokkene. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkenen doelbewust de Belgische overheid trachten te misleiden. Betrokkenen hebben tijdens de asielpcedure en de regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Echter, op het ogenblik van hun asielaanvraag en regularisatieaanvraag waren betrokkenen in het bezit van hun Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, waardoor duidelijk werd dat België niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van betrokkenen. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente, dit was een voorwaarde tot eventuele verlenging van hun verblijf. Betrokkenen hebben dus doelbewust de Belgische instanties misleid. Bovendien hebben betrokkene onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op hiervan hun verblijf in België uitgebouwd. Betrokkenen hebben bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoekers wensen te benadrukken dat het toepassen van het "fraus omnia corrumpit"-beginsel onaanvaardbaar is en getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verzoekers vroegen in 2000 asiel aan. Dat zij duidelijk verklaard hebben geboren te zijn in Kazachstan, doch de Russische nationaliteit te hebben. Dat uiteraard niet afgegaan kan worden op louter de verklaringen van verzoekers, dat verzoekers daarom hun geboorteaktes hebben neergelegd ter staving. Verzoekers waren in het bezit van Russische paspoorten maar dat deze tijdens hun regularisatieaanvraag al niet meer geldig waren. Verzoekster haar paspoort was geldig tot en met 2003 en dat van verzoeker tot 2005!

Dat zij dus zeker geen frauduleus gedrag hebben getoond, maar van in het begin hebben willen meewerken met verwerende partij.

Gelieve in de bijlage de beslissing dd. 27.03.2003 van de heer F terug te willen vinden, aangaande zijn asielaanvraag dd. 20.07.2000.

Dat verzoekers steeds het nodige hebben gedaan om hun nationaliteit en identiteit te staven. Zij dienden in juli 2000 een asielaanvraag in en daarbij hebben ze hun originele geboorteaktes en huwelijksakte voorgelegd.

Dat dit ook blijkt uit het administratief dossier.

Op 28.05.2003 dienden verzoekers een aanvraag in op basis van artikel 9 derde lid.

Op 08 juni 2009 neemt de gemachtigde van de Minister de beslissing waarbij de aanvraag dd. 28.05.2003 wordt ingewilligd en waarbij verzoekers worden gemachtigd tot tijdelijk verblijf, mits voorlegging van een nationaal paspoort.

Verzoekers hebben dit ook gedaan en werden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfskaart.

Op 13.11.2009 stelt verwerende partij pas dat er sprake zou zijn van fraude, meer dan 9 jaar na het voorleggen van de identiteitsstukken(cfr asielaanvraag).
Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk lang is!
Zelfs indien er sprake zou zijn van eventuele fraude, quod non, mag het duidelijk zijn dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel flagrant schendt, door 6 jaar na het voorleggen van de nationale paspoorten te stellen dat er sprake zou zijn van fraude!
Er kan geen twijfel bestaan over de nationaliteit en identiteit van verzoekers!
Zij voegden tijdens hun asielprocedure hun geboorteaktes en hun nationale paspoorten van zodra dit hen gevraagd werd.
Dat zij zich steeds aan de geldende regelgeving hebben gehouden en bijgevolg niet begrijpen hoe verwerende partij nu kan stellen dat hier sprake zou zijn van fraude!
Dat de elementen m.b.t. hun nationaliteit en identiteit echter reeds bekend waren op het ogenblik van hun asielaanvraag en gestaafd aan de hand van hun geboorteaktes.
Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden aangezien er geenszins aangetoond wordt dat verwerende partij zou zijn misleid door verzoekers op het ogenblik dat verzoekers verblijfsrecht verkregen.
Verwerende partij stelde verzoekers in het bezit van legaal verblijf terwijl deze documenten zich in het administratief dossier bevonden.
Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, op dat moment, niet van mening was dat er sprake was van enig bedrieglijk handelen.
Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing dd. 10.03.2016 niet aannemelijk waarom diezelfde feiten, meer dan zes jaar later plotseling anders beoordeeld dienen te worden.
Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door op basis van bepaalde gegevens verzoekers in eerste instantie tot de vestiging toe te laten en vervolgens op basis van dezelfde gegevens, meer dan zes jaar later, tot een ander besluit te komen!
Dit alles werd bovendien reeds bevestigd in uw arrest nr. 16.459 dd. 26.09.2008 die het volgende stelt:
"Er dient te worden besloten dat de motiveringsplicht werd miskend nu verweerder in de eerste bestreden beslissing niet aangaf op welke juridische grond deze beslissing werd genomen en dat het kennelijk onredelijk is en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens dezelfde gegevens, na twee jaar, te 'herappreciëren' om tot een ander besluit te komen"
Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel op een aantal vlakken schendt.

4. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kon worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus verblijf. Sinds 17.05.2010, datum waarop het verblijfsrecht van betrokkenen werd ingetrokken, hebben ze zich bovendien bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 03.05.2012 en 12.12.2014 (enkel voor dhr. FD) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is. Zoals eerder verklaard, kan er geenszins sprake zijn van enig frauduleus verblijf.
Verzoekers doorliepen een langdurige asielprocedure en kregen terecht verblijfsrecht.
Dat verzoekers bijgevolg meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verbleven hebben met een schoolplichtig kind en derhalve aan de voorwaarden voldoen.
Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden, men kan dit niet zomaar opzij schuiven, onder het mom van 'fraude'.
Dat dit flagrant onzorgvuldig is en de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!
Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. Verwerende partij dient dit minstens te motiveren.
Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder hun langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, hun werkbereidheid en het feit dat zij in het verleden gewerkt hebben, het feit dat hun kinderen in België zijn geboren, hier opgroeien en hier school lopen en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekers niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekers voldoen immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren aangezien het voor verzoekers niet duidelijk is waarom zij geen verblijf krijgen en anderen, op basis van dezelfde elementen wel verblijf kregen.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Uit deze toelichting blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend. Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen zij dan ook geregulariseerd te worden!

Dit wordt eveneens bevestigd door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt:

"Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande critérium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procédures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen:

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Op basis van het voorgaande, dienden verzoekers dan ook geregulariseerd te worden.

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige asielprocedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

De discretionaire bevoegdheid werd tot op heden niet toegepast in het dossier van verzoekers. Zelfs indien men dit niet zou aangehaald hebben, dienen verzoekers op basis van hun langdurige asielprocedure geregulariseerd te worden.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoekers!

5. Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze

instanties. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de

bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekers zijn al meer dan vijftien jaar niet meer in hun land van herkomst geweest. Voor cliënten die de Russische nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst zijnde Kazachstan. Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan een decennium niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Rusland, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en zij vrezen voor hun leven??

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

6. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in verblijf bekomen op frauduleuze gronden en sinds 17.05.2010 vindt deze eventuele scholing plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen waaruit blijkt dat de kinderen school lopen. Het laatste bewijs van scholing dat zich in het administratief dossier bevindt, is het schoolattest voor de kinderen N en (nu meerderjarige) D voor het schooljaar 2009-2010. Het administratief dossier bevat geen enkel bewijs dat de kinderen momenteel nog steeds schoollopen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Integendeel tot wat verwerende partij stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Dat uit het dossier blijkt dat er wel degelijk een reeks van bewijzen aan verwerende partij zijn overgemaakt om de scholing van de kinderen aan te tonen en dit op verschillende wijzen gedurende de voorbije jaren.

Verzoekster en haar minderjarige kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden.

Verwerende partij stelt dat er zich in het administratief dossier van verzoekers zich geen enkel bewijs zou vinden dat de minderjarige kinderen momenteel nog school lopen.

Uiteraard lopen de minderjarige kinderen van verzoekster school.. Zij zijn schoolplichtig! Dat de kinderen maar tot 2010 school lopen is dan ook onwaar en verzoekers maakten het bewijs van de verdere scholing over. Zelfs indien verwerende partij niet overtuigd was van het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekers schoolgaand zijn, had men op zijn minst bijkomende informatie kunnen opvragen teneinde het dossier correct en met de nodige zorgvuldigheid te kunnen behandelen.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Deze stukken zijn op verschillende tijdstippen aan verwerende partij overgemaakt. Gelieve nogmaals in de bijlage de nodige stukken terug te willen vinden, waaruit blijkt dat de minderjarige kinderen van verzoekers wel degelijk naar school gaan!

Bovendien vind u de aanvraag waarbij deze stukken werden overgemaakt in de verschillende procédures.

Verzoekers komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande en schoolplichtige kinderen.

Verwerende partij heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder voldoende rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Zo stelt men zonder enig onderzoek dat het 'zeer ongeloofwaardig' zou zijn dat de kinderen enkel Nederlands zouden spreken... Hoe komt men tot deze conclusie?!

Verwerende partij dient een beslissing te nemen op basis van de feiten in het dossier, niet op basis van veronderstellingen!

De minderjarige kinderen zijn in België geboren en hebben enkel in België geleefd?? Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande en schoolplichtige kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Verwerende partij faalt erin te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, Verzoekers kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Waar zouden zij bovendien terecht kunnen?!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Waar kunnen zij opgevangen worden in afwachting van de behandeling van hun aanvraag? In welke school zouden zij terecht kunnen?

De insinuatie dat verzoekers zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door de kinderen in België naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Rusland? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

7. Betrokkene beroepen zich verder op het feit dat de twee jongste kinderen in België geboren zijn en enkel België kennen en dat ze bovendien enkel Nederlands zouden spreken. Dit argument kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russische zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld.

Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat uw Raad in zijn vernietigingsarrest van verzoekers nr. 163 234 van 29.02.2016 stelt dat (eigen onderlijning): "minstens wordt het geboren zijn in België of het enkel België kennen door de verwerende partij verengd tot het Nederlands spreken. Gelet op het aanvoeren als buitengewone omstandigheid van het feit dat de minderjarige kinderen in België geboren zijn en opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden en dat zij niet kunnen terugkeren naar een land waar zij niets of niemand kennen, zonder hierbij, in het kader van de buitengewone omstandigheden, te verwijzen naar

het feit dat zij enkel Nederlands zouden spreken, is een de redelijke verenging onredelijk en niet verenigbaar met de stukken van het administratief dossier."

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Dat verwerende partij in zijn nieuwe beslissing weer zijn oude motivering bovenhaalt en net dezelfde verenging maakt die door uw Raad in uw vernietigingsarrest was aangehaald.

Hoe kan men ook in het geval van de kinderen spreken van een "land van herkomst"?! Zij zijn er nog nooit geweest! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Verzoekers verblijven al 16 jaar in België!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen.

Dat het feit dat verzoekers in België verblijven, in afwachting van hun procédure en waar zij een veilig leven kunnen leiden samen met de kinderen en een degelijke opleiding voor de kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zouden gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen en het belang van het ondertussen meerderjarig kind !

Het is opvallend en flagrant onredelijk dat men in andere dossiers een afweging maakt van de verblijfsduur in het land van herkomst en de verblijfsduur in België en dit hier helemaal niet doet behoudens voor verzoekster.

Verzoekers wonen en leven hier! Dat verzoekster haar kinderen dan ook wenst op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verwerende partij om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wenst verzoekster nogmaals op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties die men eventueel zou kunnen verwijten aan de ouders!

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."³

Het is onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van het kinderen!

De belangen van de kinderen mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men eventueel aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

De gemakkelijkste manier om een negatieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekers is om geen rekening te houden met de belangen van de kinderen en hun integratie af te doen als "onwaarschijnlijk".

Dit is echter flagrant onzorgvuldig en getuigt ook niet van enig onderzoek!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken?! Het lijkt wel alsof men drogredenen aanhaalt om dit niet te hoeven doen!

De insinuatie van verwerende partij dat verzoekers de belangen van de kinderen zou geschonden hebben is werkelijk hallucinant!

Zoals hiervoor reeds uiteengezet, is er geenszins sprake van 'fraude', waardoor dit verzoekers of de minderjarige kinderen geenszins verweten kan en mag worden!

Dit wordt eveneens bevestigd in het vernietigingsarrest van uw Raad nr. 163 234 van 19.02.2016. Het arrest stelt nl.: "Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met a/s en/g motief dat de verzoekende partijen frauduleus en illegaal in het Rijk hebben verbleven. Het frauduleus en illegaal verblijf van de ouders op zichzelf kan geen incidentie hebben op de belangen van de kinderen die geen inspraak hebben gehad in het frauduleus handelen en het verblijf in illegaliteit en aldus geen verantwoording bieden waarom het in België geboren zijn en enkel de Belgische cultuur en gewoontes kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, geen buitengewone omstandigheden uitmaakt".

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Zij had hier de kans toe na het vernietigingsarrest van uw Raad, maar heeft deze kans onbenut gelaten.

Héél de bestreden beslissing getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier van verzoekers minstens een keer grondig te onderzoeken.

Keer op keer haalt men aan dat men geen rekening zou moeten houden met de aangehaalde elementen, aangezien ze voortkomen uit illegaal verblijf. Gezien het feit dat uw Raad stelde dat dit niet verweten kon worden aan de minderjarige kinderen, had zij dit moeten onderzoeken.

Dat verwerende partij dit niet deed en het onzorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Zoals reeds meermaals aangehaald is dit onredelijk en onjuist!

Uiteraard is dit de gemakkelijkste manier om tot een negatieve beslissing te komen.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers echter grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken, ze dient geen excuses aan te halen om geen rekening te moeten houden met alle elementen die verzoekers aanhalen.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Eens te meer daar verwerende partij alle elementen aangehaald door verzoekers niet ontkent. Men stelt gemakkelijks halve hier geen rekening mee te moeten houden. Dit is flagrant onjuist! Verzoekers hebben nooit documenten achter gehouden. Zij waren altijd gewillig om mee te werken met verwerende partij. Om nu te stellen dat zij er geen rekening mee moeten houden omdat in België 'fraude' hebben gepleegd is flagrant onwaar onredelijk!!

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden, herenigd kunnen zijn met hun kinderen en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was! Dat de procédures ook onredelijk lang geduurd hebben.

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes. De minderjarige kinderen zijn namelijk hier geboren. De oudste zoon heeft maar amper 6 jaar in een ander land verbleven en 16 jaar in België!

Zij kennen daar niets of niemand indien zij dienen terug te keren.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Men mag niet uit het oog verliezen dat een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis nog altijd een aanvraag is op basis van humanitaire redenen. Het mag duidelijk zijn dat dit van toepassing is op de situatie van verzoekers!

Hier wordt andermaal met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

De aanvraag wordt ook niet rechtlijnig met andere dossiers behandeld! Niet alleen stelt men steeds dat integratie vereist is, maar er wordt ook een afweging gemaakt van de duur van het verblijf in het land van herkomst t.o.v. dat in België.

Doch, men vergelijkt deze alleen maar indien het in het nadeel van cliënten speelt. Hier weigert men rekening te houden met het verblijf van verzoekers en de kinderen, dat uiteraard langer is in België, dan in het land van herkomst. Meer nog, de minderjarige kinderen zijn nog nooit in Rusland geweest!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu, iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De kinderen van verzoekers hebben de beste kans op volwaardig en gespecialiseerd onderwijs in België en dit in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst van de ouder!

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekers moeten de kans krijgen op onderwijs!

8. Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en in het bijzonder op de artikels 28 en 29. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridische

volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moeten derhalve een directe werking worden ontzegd. (cf. RvS 28 juni 200 h nr. 97 206J. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Verzoekers wensen te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruisf." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children 's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingsfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt34).

Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen."

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat zij bijgevolg rekening met de kinderen dienen te houden, in het nemen van hun beslissing!

De band tussen verzoekers en hun kinderen dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen en dit argument niet zomaar naast zich neer mag leggen!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat verwerende partij rekening dient te houden met de belangen van de kinderen!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken?!

9. Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (RvS, arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoekers wensen op te merken dat, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, verzoekers wel degelijk de nodige informatie verschaften om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, verwerende partij acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."⁴

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat verwerende stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeert analoog zijn aan diegene waaraan zij refereren.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoekers toevoegden aan hun administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is dat cliënten in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en zij een negatieve beslissing ontvingen.

De stelling dat het niet zou gaan over een gelijkaardige situatie of dat dit niet wordt aangetoond is flagrant fout! De regelgeving die ook steeds werd toegepast voorafgaandelijk aan de instructies die vernietigd werden en dus nog geldt is meer dan voldoende om duidelijk te maken dat verzoekers wel degelijk aan voorwaarden tot regularisatie voldoen en zelfs geen gelijkaardige dossiers dienen voorgelegd te worden. Het is de regel of instructie die dient gevolgd te worden

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren! Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoekers beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

10. Betrokkenen beweren dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat ze niet beschikken over een onderkomen en dat ze in een mensonterende situatie terecht zullen komen als ze moeten terugkeren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw F verbleef immers ruim 25 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om eerst frauduleus en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers wensen op te merken dat verzoekster inderdaad een meerderheid van haar leven in haar land van herkomst heeft doorgebracht, maar dat zij geen 25 jaar in Rusland heeft verbleven. Zij is namelijk geboren in Kazachstan. Doch, sinds 2000 verblijft zij op Belgisch grondgebied en zij heeft haar leven hier opgebouwd en verblijft reeds het overgrote deel van haar meerderjarigheid in België.

Verzoekster kan niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoekers geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in Rusland geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoekster een meerderheid van haar leven heeft doorgebracht in Rusland, men een afwezigheid van meer dan vijftien jaar niet mag negeren. Alhoewel het, volgens verwerende partij, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Zelfs indien verzoekers nog familie zouden hebben, dan kunnen zij niet bij hen terecht voor een veilig onderkomen! Het is onredelijk van verwerende partij om dit te insinueren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek.

Zij hebben alles en iedereen destijds achtergelaten en voor hun eigen veiligheid gekozen.

Dat het onredelijk en fout is om te stellen dat het verblijf van 25 jaar (voornamelijk als minderjarige dan nog) in andere landen geenszins zou kunnen vergeleken worden met een verblijf van 16 jaar (als meerderjarige) in België.

Dat het bovendien opvallend is dat verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt m.b.t. de kinderen van verzoekster.

Het oudste kind van verzoeker heeft slechts een zestal levensjaren (als peuter) in een ander land doorgebracht, en de minderjarige kinderen van verzoekster zijn er nooit geweest, zij zijn namelijk in België geboren. Zij kennen daar dus al helemaal niets of niemand.

Het mag duidelijk zijn dat het flagrant onredelijk is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en louter een afweging te maken m.b.t. het verblijf van verzoekster.

Men kan toch geen afweging maken voor verzoekster zonder de kinderen mee in overweging te nemen en aan hun belang te denken?!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

II. Bijna elke migrant- zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijsfand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers- de verantwoordelijke overheidsinstantie voor IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). hierdoor

kan het argument dat ze niet over een onderkomen beschikken en aldus in een mensonterende situatie terecht zullen komen, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers wensen op te merken dat zij al een 16 jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van dergelijk lange termijn en het verbreken van alle banden zich tot andere personen zouden richten voor financiële steun en opvang. Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe het IOM hen kan beschermen in hun land van herkomst. Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan hun veiligheid en gezondheid niet garanderen. Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing.

Verzoekers hebben allen een veilig onderkomen in België! Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoekers op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar zij recht op hebben, zodat zij kunnen werken en bijdragen in de maatschappij en de kinderen hun scholing kunnen voortzetten

12. De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich zouden aanpassen aan onze levenswijze, dat ze zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat ze heel veel moeite zouden doen, betrokkenen werkbereid zouden zijn en dat nauwe banden zouden hebben met de Belgische samenleving kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). We stellen bovendien vast dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen met betrekking tot hun eventuele integratie.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (waaronder lange tijd legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Eens te meer, dient men zich af te vragen of verwerende partij het administratief dossier van verzoekers wel bekeken heeft.

Zo stelt men dat er geen enkel stuk werd neergelegd met betrekking tot hun eventuele integratie. Dit is flagrant onwaar! Er bevinden zich wel degelijk verschillende stukken m.b.t. de integratie van verzoekers en de scholing van de kinderen in het administratief dossier!

Het is flagrant onredelijk en fout van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden en zonder meer te stellen dat er geen stuk werd neergelegd.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden!

Bovendien dient verwerende partij minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Verwerende partij dient rekening te houden met allé elementen en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken! Bijgevolg, Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienen.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en het dossier niet grondig te onderzoeken.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel (non bis in idem)!

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken in het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door verwerende partij.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, hun blijk van integratie, hun werkbereidheid, het feit dat er schoolgaande en schoolplichtige kinderen zijn, het feit dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van art 3 van het EVRM, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de- motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel (non bis in idem).

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken zou voor verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing kunnen verzoekers nu gerepatriëerd worden naar hun land van herkomst hoewel zij een aanvraag hadden ingediend die volledig voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden.

Daarnaast dient de bestreden beslissing geschorst te worden aangezien verzoekers gelet op de beslissing dienen terug te keren naar hun land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op hun problematiek en het gebrek aan onderkomen waardoor verzoekers in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen.

Tevens zal dit gezin uit elkaar gehaald worden gezien er voor de heer FDN (vader) tot op heden geen beslissing werd genomen.

Dat de minderjarige kinderen bovendien niet van school kunnen worden gehaald, zij zijn immers schoolplichtig!

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen geschorst te worden.”

3.2 Vooreerst houden verzoekende partijen voor dat er ten onrechte nog geen beslissing is genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 11 februari 2015.

Verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, op dat de aanvraag op 24 augustus 2015 ten aanzien van eerste verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is aan betrokkene ter kennis gebracht op 12 februari 2016. Tegen deze beslissing is vervolgens geen annulatieberoep ingediend bij de Raad waardoor deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. Tweede verzoekende partij kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat er geen beslissing werd genomen voor haar/de echtgenoot/vader van haar kinderen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partijen betogen dat de inhoud van het vernietigingsarrest van de Raad door de bestreden beslissing werd miskend omdat thans haast dezelfde beslissing is genomen.

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd. In het arrest nr. 163 234 wordt het volgende gesteld: *“Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor het in België geboren zijn en het enkel België kennen in hoofde van de minderjarige kinderen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid met als enig motief dat de verzoekende partijen frauduleus en illegaal in het Rijk hebben verbleven. Het frauduleus en illegaal verblijf van de ouders op zichzelf kan geen incidentie hebben op de belangen van de kinderen die geen inspraak hebben gehad in het frauduleus handelen en het verblijf in illegaliteit en aldus geen verantwoording bieden waarom het in België geboren zijn en enkel de Belgische cultuur en gewoontes kennen in hoofde van de minderjarige kinderen, geen buitengewone omstandigheden uitmaakt.”* Thans is in de bestreden beslissing rekening gehouden met voormelde vernietigingsgrond aangezien twee nieuwe paragrafen aan de beslissing werden toegevoegd, met name: *“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn en dat haar meerderjarige zoon slechts zijn eerste zes levensjaren zou hebben doorgebracht in Kazachstan. De kinderen zouden opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden. Echter, we dienen op te merken dat betrokkenen niet aantonen waarom het feit dat men in België geboren en getogen is en dat men zou opgroeien met de Belgische normen en waarden, zou verhinderen dat de*

aanvraag wordt ingediend via de gewone procedure. Het feit dat men hier geboren en getogen is en enkel de Belgische normen en waarden kent, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het feit dat haar kinderen hier geboren en getogen zijn een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkenen tonen niet aan dat het feit dat hun kinderen niets anders dan de Belgische cultuur kennen en hier perfect geïntegreerd zouden zijn, hen zou verhinderen zich aan te passen aan een nieuwe omgeving. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat het loutere feit dat men in België geboren is, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf opent.

Wat betreft het feit dat haar kinderen dienen terug te keren naar een land waar zij niets of niemand meer kennen en waar zij nog nooit geweest zouden zijn, dienen we op te merken dat de verplichting om terug te keren geldt voor het hele kerngezin, de gezinseenheid blijft dus behouden. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat het gezin geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst waarmee de banden vernieuwd kunnen worden. Volledigheidshalve merken we op dat de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.” De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een exacte kopie is van de vernietigde beslissing en dat er geen rekening is gehouden met het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad. Een schending van het “*non bis in idem-beginsel*” wordt niet aangetoond. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond.

Waar de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren. Dit geldt eveneens voor de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis*, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of de verzoekende partijen afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekende partijen betogen dat zij geen verkeerde informatie hebben doorgegeven aan de asielinstanties. Ze zijn gevlucht uit Kazachstan en hebben een korte periode in Rusland verbleven. Verzoekende partijen menen dat zij nooit enige fraude of leugenachtige verklaringen hebben afgelegd tijdens hun procedures.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verblijfsmachtiging van verzoekende partijen werd beëindigd op 17 mei 2010 op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet aangezien was gebleken dat verzoekende partijen omtrent hun paspoorten valse of misleidende informatie hadden verstrekt tijdens hun asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen dienden verzoekende partijen een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nrs 48 655 en 48 653 op 28 september 2010 de beroepen heeft verworpen. De voormelde beslissingen zijn aldus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoekende partijen kunnen hun kritiek omtrent het geven van valse of misleidende informatie tijdens hun asielaanvraag niet opnieuw aanvoeren in het kader van de huidige vordering, nu de voormelde arresten kracht van gewijsde hebben. Evenmin kan het minimaliseren van de gepleegde fraude in het kader van de huidige vordering dienstig worden aangevoerd.

Verzoekende partijen voeren de schending van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel aan omdat naar hun mening de verwerende partij de instructie van 19 juli 2009 bleef toepassen, ook na de vernietiging van de instructie door de Raad van State. Verzoekende partijen voldoen volledig aan de voorwaarden van de instructie om geregulariseerd te worden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoekende partijen zelf aangeven, vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan verzoekende partijen de toepassing vragen door te betogen omtrent hun duurzame lokale verankering en integratie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

De stelling van verzoekende partijen dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen en de verwijzingen naar zijn verklaringen, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9*bis* beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partijen aanvoeren, kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekende partijen lijken voor te houden en overigens geenszins aantonen, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In een volgend onderdeel zetten de verzoekende partijen uiteen dat er naar hun mening wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat de nodige identiteitstukken werden bijgebracht, merkt de Raad vooreerst op dat dit *in casu* niet ter discussie staat. Waar de verzoekende partijen uiteenzetten dat buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht en er geen vereiste is van onvoorzienbaarheid, staat niet te lezen in de bestreden beslissing dat dit wel zo zou zijn.

De verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar hun leven dat zij hier hebben opgebouwd, dat zij in België verblijven langer dan een decennium en voornamelijk legaal.

De Raad benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet

aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden dat louter wordt gesteld dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen, doch verliezen de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partijen tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Verzoekende partijen gaan ook aan het motief voorbij dat zij geen enkel stuk met betrekking tot hun eventuele integratie voorlegden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Dat de integratie niet zou zijn betwist of dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd in hun betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet, zoals de integratie en het langdurig verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door de verzoekende partijen aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat de verzoekende partijen aan deze bepaling enige verwachting konden ontleenen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot het betoog van verzoekende partijen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij melding maakte van een ‘langdurig’ legaal verblijf. Verwerende partij wijst enkel op het feit dat verzoekende partijen in het bezit waren gesteld van een A-kaart van 3 juli 2009 tot 15 juni 2010 en dat de verblijfsmachtiging werd ingetrokken om reden van fraude. Verzoekende partijen hebben aldus *“onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan hun verblijf in België uitgebouwd”*, zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. In de mate dat de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel, wordt dit dan ook niet aangetoond.

Opnieuw kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij menen dat het toepassen van het *“fraus omnia corrumpit-beginsel onaanvaardbaar is”* aangezien, zoals hoger reeds uiteengezet, de Raad het annulatieberoep tegen de beslissingen waarbij de verblijfsmachtiging werd beëindigd op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet heeft verworpen. Ingevolge de verwerping zijn de beslissingen definitief in het rechtsverkeer en de kritiek van verzoekende partijen kan in het kader van de huidige vordering niet opnieuw worden aangevoerd.

Verzoekende partijen menen ten onrechte dat er pas meer dan 9 jaar na het voorleggen van de identiteitsstukken sprake zou zijn van fraude. De regularisatie werd verzoekende partijen toegestaan op 8 juni 2009. Op 13 november 2009 dienden verzoekende partijen, voor het eerst, hun geldige Russische paspoorten in. Verzoekende partijen beweerden evenwel steeds, zowel tijdens de asielprocedure als de regularisatieaanvraag, van Kazachse nationaliteit te zijn. De fraude kon niet eerder dan op 13 november 2009 worden vastgesteld aangezien verzoekende partijen tijdens hun asielprocedure van 20 juli 2000 en nadien steeds voorhielden niet (meer) over hun paspoorten te beschikken. Verzoekende partijen kunnen de verwerende partij thans bezwaarlijk verwijten dat de fraude pas negen jaar later werd ontdekt, *quod non*. Verzoekende partijen poneren bovendien ten onrechte dat zij meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verbleven nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in het bezit waren gesteld van een A-kaart van 3 juli 2009 tot 15 juni 2010 en voor het overige, tijdens de asielprocedure over een precair verblijf beschikten.

Vervolgens weiden verzoekende partijen uitgebreid uit over hun overtuiging dat zij op grond van hun langdurig verblijf en hun integratie in aanmerking dienden te komen voor een regularisatie. Zij menen dat zij op geen enkele manier kunnen afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. Met het motief dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie kan de Dienst Vreemdelingenzaken alle aanvragen weigeren. Zij betogen dat een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag is om humanitaire redenen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat waar verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad, deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat dit er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoekende partijen geven een beperkte lezing van de bestreden beslissing. Zij verliezen uit het oog dat de aanvraag "onontvankelijk" is verklaard en dat de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft: *"Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich al die tijd bewust genesteld in frauduleus verblijf. Sinds 17.05.2010, datum waarop het verblijfsrecht van betrokkenen werd ingetrokken, hebben ze zich bovendien bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hen op 03.05.2012 en 12.12.2014 (enkel voor dhr. F. D.) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie."* Op het motief dat betrokkenen alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en in de eerste plaats zelf alle stappen dienden te ondernemen om naar hun land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf terug te keren, gaan verzoekende partijen niet in zodat het ook niet wordt weerlegd. Met andere woorden wordt wel degelijk aangegeven om welke reden de elementen van langdurig verblijf en integratie niet volstaan om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Bovendien gaan de verzoekende partijen voorbij aan de overige motieven in de bestreden beslissing. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar een arrest van de Raad die een beslissing betreft waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, verschillend van de beslissing *in casu* die onontvankelijk is verklaard. Verzoekende partijen tonen aldus evenmin de schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Verzoekende partijen werpen op dat zij al meer dan vijftien jaar niet meer in hun land van herkomst zijn geweest. Het is voor hen, die de Russische nationaliteit hebben, onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst, zijnde Kazachstan. Verzoekende partijen menen daarom dat zij onder de bescherming van artikel 3 van het EVRM vallen.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing in zich draagt. De Raad herinnert er daarnaast aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In tegenstelling tot hun betoog blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat verwerende partij weldegelijk rekening heeft gehouden met deze argumenten nu het volgende werd gemotiveerd: *“Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Ook bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen geen bewijzen toe en beperken zij hun betoog tot algemene beweringen. Tevens wijst de Raad erop dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus reeds weigerden toe te kennen. Gelet op deze weigeringsbeslissingen en op het algemeen betoog van de verzoekende partijen, blijkt niet, minstens tonen verzoekende partijen niet aan, dat er zich nog nieuwe omstandigheden voordoen. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Verzoekende partijen laten na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Zij menen ook dat het van *“flagrante onwelwillendheid”* getuigt om te stellen dat er geen bewijzen zijn voorgelegd van het schoollopen terwijl de kinderen minderjarig en schoolplichtig zijn.

Uit het door verzoekende partijen geciteerde motief uit de bestreden beslissing blijkt dat het schoolgaan van de kinderen wel degelijk in rekening werd gebracht. De opmerking over het gebrek aan bewijzen dat de kinderen nog steeds schoollopen, doet geen afbreuk aan het motief dat niet werd aangetoond dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden. Evenmin betwisten verzoekende partijen dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een scholing met gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet in het land van herkomst te vinden is. Waar verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar de instructie, verwijst de Raad naar het hoger gestelde hieromtrent.

De Raad verduidelijkt tevens dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140).

Verzoekende partijen wijzen er op dat de kinderen enkel in de Nederlandse taal opleiding hebben gehad en dat zij geboren zijn in België. Het kan de ouders niet worden verweten de belangen van de kinderen te hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf nu zij hun kinderen, in afwachting van de procedure een veilig leven wilden bieden. Bovendien zouden hun rechten in het gedrang zijn gebracht mochten zij het grondgebied hebben verlaten. De kinderen mogen ook niet gestraft worden voor de acties van hun ouders. Er wordt geenszins rekening gehouden met de belangen van de kinderen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij wel degelijk met het argument van de Nederlandse taal en cultuur van de kinderen, alsook met de belangen van de kinderen heeft rekening gehouden blijkens de volgende motivering: *“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat de twee jongste kinderen geen school kunnen lopen in een land dat zij niet kennen en waarvan zij de taal niet zouden spreken. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone*

omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, betrokkenen hebben hun verblijf in België bekomen op frauduleuze gronden en hebben zich genesteld in illegaal verblijf sinds de intrekking van hun verblijfsrecht op datum van 17.05.2010. Indien betrokkenen zich niet schuldig hadden gemaakt aan fraude, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat haar twee jongste kinderen in België geboren zijn en dat haar meerderjarige zoon slechts zijn eerste zes levensjaren zou hebben doorgebracht in Kazachstan. De kinderen zouden opgroeien in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

Echter, we dienen op te merken dat betrokkenen niet aantonen waarom het feit dat men in België geboren en getogen is en dat men zou opgroeien met de Belgische normen en waarden, zou verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend via de gewone procedure. Het feit dat men hier geboren en getogen is en enkel de Belgische normen en waarden kent, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Het is aan betrokkenen om aan te tonen dat het feit dat haar kinderen hier geboren en getogen zijn een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Betrokkenen tonen niet aan dat het feit dat hun kinderen niets anders dan de Belgische cultuur kennen en hier perfect geïntegreerd zouden zijn, hen zou verhinderen zich aan te passen aan een nieuwe omgeving. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat het loutere feit dat men in België geboren is, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf opent.

Wat betreft het feit dat haar kinderen dienen terug te keren naar een land waar zij niets of niemand meer kennen en waar zij nog nooit geweest zouden zijn, dienen we op te merken dat de verplichting om terug te keren geldt voor het hele kerngezin, de gezinseenheid blijft dus behouden. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat het gezin geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst waarmee de banden vernieuwd kunnen worden. Volledigheidshalve merken we op dat de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht hebben waarin ze nu zitten en waarbij ze menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Verzoekende partijen weerleggen het motief niet dat het feit dat de kinderen in België geboren en getogen zijn, een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat hun kinderen niet in staat zouden zijn zich aan te passen aan een nieuwe omgeving.

Doorheen hun betoog geven verzoekende partijen aan dat zij geen andere uitweg zagen dan in België te blijven maar dit doet geen afbreuk aan de stelling dat zij er zelf voor gekozen hebben om verdere procedures op te starten en zo hun kinderen aan dit land te laten wennen. Bovendien verduidelijkt de gemachtigde van de staatsecretaris dat het feit dat de kinderen in België geboren werden, niet *ipso facto* een verblijfsrecht voor deze personen in België opent. Overigens waren verzoekende partijen pas op 8 juni 2009 in het bezit van een regularisatie van hun verblijf, na een aankomst in België op 20 juli 2000, zodat het argument dat zij hun kinderen hebben laten wennen op een legale manier slechts voor een deel opgaat. Bovendien gaan verzoekende partijen er telkens opnieuw aan voorbij dat zij hun verblijfsmachtiging hebben bekomen op frauduleuze wijze waardoor het motief dat zij zich al die tijd bewust hebben genesteld in frauduleus verblijf en de ouders hun kinderen in de situatie hebben gebracht waarin zij nu zitten en menen schade te zullen ondervinden bij een eventuele terugkeer, niet kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Verzoekende partijen menen dat de kinderen de beste kans op een volwaardig en gespecialiseerd onderwijs hebben in België, in tegenstelling tot de scholingsmogelijkheden in het land van herkomst. De Raad herhaalt het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet aantonen dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeven. Verzoekende partijen weerleggen dit motief niet door de loutere bewering dat de 'beste kansen' in onderwijs in België liggen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Bovendien tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de kinderen in hun land van herkomst niet dezelfde kansen hebben als in België. Uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de kinderen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij wel degelijk de nodige informatie verschaffen om te bewijzen dat er gelijkaardige dossiers zijn waarin wel werd besloten tot het toekennen van de regularisatie.

Verzoekende partijen gaan er opnieuw aan voorbij dat de verwerende partij tevens motiveert dat het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten niet *ipso facto* een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich meebrengt, noch een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Verzoekende partijen betwisten dit motief niet, laat staan dat ze het weerleggen. De Raad benadrukt tevens dat elk dossier individueel wordt onderzocht.

Omtrent de aanwezigheid van de familieleden motiveert de gemachtigde: *“Betrokkenen beweren dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst, dat ze niet beschikken over een onderkomen en dat ze in een mensonterende situatie terecht zullen komen als ze moeten terugkeren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Mevrouw F. verbleef immers ruim 25 jaar in Rusland en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om eerst frauduleus en later illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan het argument dat ze niet over een onderkomen beschikken en aldus in een mensonterende situatie terecht zullen komen, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”*

Waar de verzoekende partijen aanhalen dat zij geen 25 jaar in Rusland hebben verbleven en zij er sinds meer dan vijftien jaar niet meer hebben verbleven en dat zij niets of niemand meer hebben in Rusland en er bijgevolg van hen niet kan verwacht worden dat zij na een afwezigheid van meer dan 15 jaar zich tot andere personen zouden richten voor financiële steun en opvang, geven zij louter aan het niet eens te zijn met de motieven, hetgeen niet volstaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel schuilt hierin niet. In dit kader verwijst de gemachtigde bovendien eveneens naar het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Deze organisatie kan hen bijstaan bij de praktische organisatie van de terugkeer. Waar de verzoekende partijen stellen dat deze instantie hun veiligheid en gezondheid niet kan garanderen, zetten zij niet uiteen op welke basis de instantie hiertoe gehouden zou zijn. Voor zoveel als nodig, verwijst de Raad in dit kader naar het hogergestelde omtrent artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen menen dat hun een verblijf dient te worden toegekend, doch de Raad benadrukt wederom dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft en dat geen uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden

weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. De verwijzing naar welke elementen door de rechtspraak zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden, is niet dienstig nu elke aanvraag individueel wordt beoordeeld. De verzoekende partijen tonen overigens ook niet aan zich in dezelfde omstandigheden te bevinden. Waar zij stellen dat rekening dient te worden gehouden met “*alle*” elementen van het dossier alvorens een beslissing te nemen, laten zij na aan te tonen met welke elementen de gemachtigde onterecht geen rekening zou hebben gehouden of waar de gemachtigde zich zou hebben vergist, zoals zij voorhouden. Waar zij stellen dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij hier in veiligheid een leven hebben opgebouwd, blijkt het tegendeel uit de bestreden beslissing. De verzoekende partijen houden voor dat geen belangenafweging werd gemaakt, maken gewag van een eenzijdige interpretatie, menen dat de onontvankelijkheidsbeslissing de kortste weg is naar een beslissing en stellen dat zij uit de motivering niet kunnen afleiden waarom de gemachtigde geen onderzoek voert, maar gaan hiermee telkenmale voorbij aan voormelde motieven in de bestreden beslissing. De verzoekende partijen hullen zich in onwetendheid maar gaan niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat zij deze weerleggen, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Waar de verzoekende partijen menen te kunnen afleiden dat zij in het bezit zouden worden gesteld van een verblijfstitel indien zij hun aanvraag in Rusland zouden ingediend hebben, aangezien wordt gerefereerd naar een tijdelijke terugkeer, staat dit niet te lezen in de bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partijen toe aan te tonen in buitengewone omstandigheden te verkeren. Zo niet dient de aanvraag via de reguliere weg te gebeuren. Indien zij binnen de voorwaarden verkeren, zullen de verzoekende partijen worden toegelaten en derhalve de terugkeer tijdelijk. Opnieuw trachten de verzoekende partijen de bewijslast die op hen rust te omzeilen. Een schending van het vertrouwensbeginsel tonen zij hiermee niet aan.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet worden aanvaard en dat verzoekende partijen, met hun betoog, waarin zij voorhouden een recht te hebben op verblijf, niet aantonen dat deze motivering niet zou volstaan. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen veelal de elementen uit de aanvraag herformuleren, wat uiteraard niet van aard is om de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Evenmin volstaat het steeds te herhalen dat met alle elementen in het dossier rekening dient te worden gehouden. Verzoekende partijen slagen er immers niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met hun betoog tonen verzoekende partijen dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN